

הרב גמליאל הכהן רבינוביץ

מחבר ספרי "גם אני אודך"

בני ברק

כל מה שיאמר לך בעה"ב עשה חוץ מצא

בגמרא פסחים [פז]: איתא: כל מה שיאמר לך בעה"ב עשה חוץ מצא, ותיבות חוץ מצא מוקף בסוגריים חצאי לבנה ובל בעין יעקב אינו מוקף כלל בסוגריים ובמס' דרך ארץ רבה (ריש פ"ו איתא, הנכנס לבית כל מה שיגזר עליו בעה"ב יעשה כשהוא דבר כשרות. ובשו"ע אור"ח (סי' ק"ע סעיף ה') העתיק הנכנס לבית כל מה שיאמר לו בעה"ב יעשה.

וכתב בשע"ת שם (ס"ק ה') בשם הברכ"י שבנו הגדול של בעה"ב או אחד מהגדולים של בני הבית נחשבים כבעל הבית לענין זה.

ובפמ"ג כתב (סימן קע"ט א"א ס"ק ג') שאדם המזמין את חברו לסעודה במלון ומשלם עבורו אפשר דאינו חייב להשמע מה שמצווה לו כי אין הוא בגדר בעה"ב.

השע"ת שם והובא גם במ"ב שם ס"ק ט"ז מביא בשם הברכ"י, שאם האורח נוהג איזה פרישות בדבר שעושה משום סרך איסור אינו מחוייב לשמוע לבעה"ב לעבור, אבל בפרישות בעלמא טוב לגבר להסתיר מעשיו וע"ז נאמר אתהלך בתם לבבי בקרב ביתי ע"כ. וועיין עוד בשו"ע יור"ד ס' קי"ב סעיף ט"ו ברמ"א שם ובש"ך סקב"ז.

המג"א [בשו"ע אור"ח שם סק"י] כתב שאף שמחוייב לעשות מה שיאמר לו בעה"ב אין זו דרך ארץ שיעשה מיד אלא ימתין עד שבעה"ב יפציר בו, ולגדול לא יסרב כלל דאין מסרבין לגדול. ע"כ. אבל בברכ"י [אות ח' ע"ש שהוכיח כן מדברי מהרש"א בח"א. ועוד ספרים, עיין שע"ת שם ס"ק ה' כ' דיעשה בכל אופן מיד וכ"כ בסידור בי"ע דף קיד: ובשלחן הטהור ושם סעיף ט"ו עיי"ש.

ובספר פסקי תשובה (סימן ק"ע הערה 33) הוסיף שיש להעיר כי לפעמים אין כוונת בעה"ב בהצעת דבריו לאורח אלא מחמת הנימוס ודרך ארץ, אך אין ברצונו הגמור שיעשה זאת האורח, ובזה ודאי צריך האורח בתחילה לטרב עד שיפציר בו, וכדברי המג"א, ע"כ.

ולענ"ד יש להביא ראיה למג"א דבמס' דרך ארץ שהבאתי לעיל הלשון כל מה שיגזר עליו בעה"ב יעשה כו' ומלשון זה משמע שלא אמר לו הבעה"ב רק פעם א', אלא אמר לו הבעה"ב כמה פעמים עד שהפציר וגזר עליו לעשות כך או "יעשה" מה שהבעה"ב מצווה, ודר"ק.

ועוד בענין זה אם יסרב לבעה"ב גדול או קטן ואם צריך לטרב משום דרך ארץ, עיין בספר מעשה אורג [שנת תשנ"ח] בסופו יש קונטרס דברי תורה, ושם האריך הרב חיים יעקב קריסטל שליט"א בענין זה [עמודים שע"ג, שע"ו] ע"ש היטב.

וכן אם מתפללין בבית בעה"ב ומכבדו בעה"ב לעבור לפני התיבה אם צריך לטרב בתחילה או לא, עיין בהנ"ל היטב.

בספר אהלך באמתך (ריש סימן כ"ה) כתב שכל זמן שלא התאכסן, בוודאי יכול בעה"ב שלא להכניסו, ורק אם הכניסו, אינו צריך האורח לצאת כשאומרים לו צא, ע"כ. ועע"ש.

בכף החיים (סימן ק"ע ס"ק כ"ח) כתב, דאם אין חפצו להנות מאחרים רשאי לסרב, וכמ"ש במס' ברכות [י]: גבי שמואל הרמתי.

עוד כתב שם, דמצרי עין אסור להנות ממנו וכמ"ש בסוטה [לה]: כל הנהגה מצרי עין עובר בשני לאווין אל תלחם ואל תתאיו יעו"ש. ע"כ.

במ"ב שם (ס"ק ט"ז) הביא מתוס' דישמע לבעה"ב אפילו בדבר שיש בו קצת גסות ושררה שלא היה עושה כן האורח משום ענווה אעפ"כ יעשה. ע"כ.

ובכף החיים (שם ס"ק כ"ה) הביא מברכ"י דה"ה אם יאמר לו דבר שאין כבוד לו כ"כ ימחול על כבודו ויעשה. ומיהו מ"ש דימחול על כבודו ויעשה, כתב עליו הבי"מ (אות י"ז) דאין דבריו מוכרחים יעמ"ש. וגם בספר עיני שמואל מהגאון ר' שמואל אהרן ראבין זצ"ל על ש"ס פסחים (שם) חלק על הברכ"י וכתב דאינו יודע האיך ילמד בזיון מיותרת הכבוד דאינו בזיון לפניו. יעו"ש [ו] וסיים בכף החיים דנראה דהכל לפי מה שהוא אדם, דאם אין בזה כ"כ בזיון לפי כבודו ימחול, ואם לאו לא ימחול, ע"כ.

במ"ב שם (ס"ק י"ז) כתב שאם האורח שבע ואינו רוצה לאכול ולשתות יותר אינו חייב לשמוע לבעה"ב המפציר בו להמשיך ולאכול עוד כדי שלא יזיק לו האכילה.

אמנם דברים מרעידים מוצאים אנו בהקדמת בני הגר"א זי"ע על שו"ע אר"ח איך שהחמיר על עצמו בזה, והובא בספר הנפלא פסקי תשובה (סימן ק"ע הערה 42) וזה לשונו: "אספר אל חוק אחד מהנהגותיו, פעם אחת בהיותו בדרך, ולן אצל איש ישר הולך, בערב נתן בעה"ב לפניו לאכול, והפצירו לאכול, וישם בפיו והקיאן כי נתקלקלה איצטמכותו, ויבוא בעה"ב ומצא הקערה שלימה כבתחילה, ויפצר בו עוד הפעם, ויחל לאכול והקיאן שוב, ועשה כן ג' או ד' פעמים, ושאל אותו אחד מגדולי תלמידיו המפורסמים שהיו עמו בדרך, מדוע מצער נפשו כאשר לא תוכל שאת אותו העת לאכול, והשיב הלא ארז"ל כל מה שיאמר לך בעה"ב עשה, ובכל מקום שנאמר עשה, אפילו בדברי סופרים, שיעורו לקיים עד שתצא נפשו", ע"כ.

בפמ"ג (א"א ס"ק י"ח) כתב שאם רק הניח לפניו את האוכל ולא ציווהו בפירוש לאכול יכול להמנע מאכילה שהרי אמרו כל מה "שיאמר" לך בעה"ב עשה, והביא ראייה לדבר מאליעזר עבד אברהם שנאמר בו ויושם לפניו לאכול ויאמר לא אוכל עד אם דברתי וגו' שכיון שרק הניחו לפניו את האוכל ולא ציוו עליו שיאכל היה בידיו לסרב. ע"כ. ומצאתי בטעמי המנהגים (עמוד תקנ"ז) שהביא מספר שלחן ארבע, וז"ל, וכן לא יאמר לאורח אכול וראיה מאליעזר דכתיב ויושם לפניו לאכול ויאמר לא אוכל עד אם דברתי דברי, וקשה מי אמר לו מקודם לאכול שהשיב לא אוכל אלא מכאן דרך ארץ כיון שהמאכל מתוקן לפניו א"צ לאמר אכול. עכ"ל. ולפי פי' זה קשה דברי הפמ"ג דמשמע דכיון דשם לפניו לאכול הרי הוא כאילו אמר לו אכול וא"כ האיך יכול לסרב וגם יקשה למה באמת סירב אליעזר? ויכולים לומר דהשלחן ארבע חולק על הפמ"ג, אך נ"ל לישב הכל בס"ד דבאמת מצד דרך ארץ אין לומר אכול וראיה מאליעזר, אך מ"מ לא מיקרי כל מה "שיאמר" לך בעה"ב כו' כיון דלא אמר ולכך יכול לסרב, ודוקא אם לא התנהג הבעה"ב בדרך ארץ בענין זה שאמר כן לאורח לאכול אז כבר אינו יכול לסרב, ונמצא דגם ראייה מאליעזר שסירב כיון דלא אמר לו "בפירוש" אכול וכדברי הפמ"ג ודו"ק.

בספר שלמת חיים [תשובות רבינו יוסף חיים זוננפלד זצ"ל] (סימן תר"א) הקשו לו על

מאמר הגמרא כל מה שיאמר לך בעל הבית כו' חוץ מצא דנהי דמצד דרך ארץ אין צריך לציית אבל הרי יש בזה חשש גזל שהלה אינו מרשה שישהא ברשותו ומכ"ש דיש לחוש להיזק ראייה. (ב"ב ג.) השיב רבינו יוסף חיים וז"ל: כיון דאמרו חכמים שא"צ לציית בזה והוא רוצה לקיים דברי חכמים אין כאן חשש גזל עכ"ל.

ועיין עוד אורח מישור עמוד 332 ט"ב ד"ה כל מה וכו'. וע"ע בספר בית ארזים (להגאון רבי דוד קליין זצ"ל), על מס' עירובין (פו.) בד"ה דאמרי אינשי, ובמס' פסחים (פו:) משכ"ב. עיי"ש.

ובוהר הובא בשלשה מקומות שצריך האורח לציית לבעה"ב 1. בפרשת ויצא דף קמח: 2. בפרשת פינחס דף רמב. 3. שם בדף רמד. (יעו"ש היטב). ושם (בדף רמד.) איתא ... ובגין דא אוקמוה כל מה שאומר לך בעה"ב עשה חוץ מצא עכ"ל מהזוהר. ותיבות חוץ מצא אינו מוקף שם כלל בסוגריים, משא"כ בגמרא דידן פסחים (פו:) מוקף תיבות אלו בסוגריים. ועתה נבוא לביאור תיבות "חוץ מצא".

א) המאירי [שם] כתב דאין גורסין חוץ מצא אלא שבקצת ספרים נמצא כן ודרך הגהת ליצינים נשתבשו בה הספרים עכ"ל.

ב) ובדברי חמודות על הרא"ש (חולין פ"ח אות צ"ב) כתב שהפוסקים לא הביאו תיבות "חוץ מצא" מפני שדבר זה נאמר להלצה בעלמא. ע"ש.

ג) המהרש"א (בח"א פסחים שם) כתב ראיתי בספר מוגה שמחקו חוץ מצא והיינו משום דאין לו מקום כאן לפי ענינו, ואינו נראה לפרש חוץ מצא כמשמעו שלא יצא האורח גם כשיאמר לו בעה"ב צא, וכי יתאכסן אדם בע"כ של בעה"ב, ושמתיה דה"פ כל מה שיאמר לך בעה"ב עשה שהוא מיקרי בכל דבר בעה"ב שלך משא"כ כשיאמר לך צא אין זה מיקרי אמירת בעה"ב שלך כלל כיון שא"ל צא. עכ"ל.

ד) השפת אמת [בגמ' שם] כתב, שתיקנו כן אחר המעשה דבר קמצא דאיתא בהניזקין [גיטין נה:] שאירע קלקול עיי"ז שהוציאו שנחרב ביהמ"ק ולכן אמרו שביד האורח שלא לשמוע לצאת לפעמים כשיהיה לו מזה בושא גדולה. ולכן יש שאין גורסין חוץ מצא שכל מה שאומר לך כו' הוא כלל בפ"ע ואח"כ הטילו בו תנאי חוץ מצא כנ"ל, עכ"ל.

ה) בספר גן יוסף ולהגאון ר' יוסף פאצאנאווסקי זצ"ל, הוצאת מכון פרדס (עמוד ק"ד אות תנ"ה) כתב וז"ל, ר' שלמה באבער אמר דטעות סופר, והיה כתוב חוץ מצד איסור, ואח"כ נדפס בראשי תיבות מצ"א ואח"כ נדפס בלא נקודות מצא עכ"ל. וכע"ז כתב בספר בן יהוידע [חידושי אגדות מהבן איש חי] באופן אחד וז"ל חוץ מצ"א ר"ת מן צד איסור ר"ל דבר שאין בו איסור ממש אלא צד איסור נמי לא תשמע לו, כגון שאומר לך לאכול ולשתות דבר שיש בו חומרא, דאם הוא איסור זה פשיטא שלא ישמע לו עכ"ל.

ו) הב"ח (בטור אר"ח שם) כתב דכל שירות שיאמר לו בעה"ב שיעשה בתוך ביתו יעשה חוץ מצא, כלומר אם יאמר לו שישרת אותו ביציאה חוץ לבית, כגון לשלחו לשוק ולצאת חוץ לבית א"צ לשרתו בכך כי אין זה דרך ארץ לאורח לצאת לשווקים ולרחובות שאיננו מכיר בהן עכ"ל. וכע"ז כתב גם בבן יהוידע באופן אחד, אלא שלא סיים כמו הב"ח אלא – לפי דאין מחוייב משורת דרך ארץ לעשות לו שירות חוץ לביתו עכ"ל. ולפי"ז גם אם האורח מכיר ברחובות אין לו לצאת ולשרתו, משא"כ לפי הב"ח באופן שמכיר ברחובות משמע

לכאורא דיצטרך כן לשמוע לבעה"ב ולצאת ולשרתו גם מחוץ לבית.

(ז) עוד פי' בנן יהודיע – צא לשון מאיסות וטינוף כמו תזרם כמו דוה צא תאמר לו בישעיה (ל', כ"ב) דפירושו לשון טינוף וכ"כ רד"ק (שם) ונב. וכ"כ מהרש"ל על מס' שבת (פב:) בד"ה צא כו'. וע"ש] וכאן ר"ל כל שירות שיאמר לך בעה"ב עשה לו חוץ משירות שיש בה טינוף ומאיסות עכ"ל.

(ח) עוד פי' שם חוץ מצ"א ר"ת "מן צרכי אשה". דהיינו אם יאמר לך בעה"ב להתעסק בצרכי אשתו אין אתה מחוייב לעשות, משום כי בשירות זו אתי לידי חשדא ולכן התרחק משירות של צרכי אשה עכ"ל.

(ט) עוד פי' שם חוץ מצ"א ר"ת מן צדוקי. אשה, כלומר אם בעה"ב הוא צדוקי אין לך לשמוע דבריו אפי' בדברים דעלמא דילמא בעי מינך מידי שהוא היפך דברי חז"ל. וכן אם בעלת הבית היא אשה אינו נוהג מנהג דרך ארץ זה עמה משום חשדא עכ"ל.

(י) עוד פי' שם בשם בנו, דכל שירות ומעשה שיאמר לך בעה"ב לעשות עשה חוץ מדבר שאומר לך צא משורת דרך ארץ ר"ל דמבקש לעשות דבר היפך שורת דרך ארץ ונימוס העולם. ע"כ.

(יא) ובדרישה (שם אות ג') כתב חוץ מצא – שאם יאמר לו בעה"ב שיצא מביתו א"צ לשמוע משום דגרסינן בערבין (טז): עד היכן לא ישנה אדם מאכסניא שלו, רב ושמואל דאמרי תרווייהו חד אמר עד כדי הכאה וחד אמר עד שיפשיל את כליו לחוץ, משום שאמרו אכסנאי פוגם ונפגם ופרש"י שיאמרו עליו כמה קשה הוא זה שאינו יכול לעמוד אצלו עכ"ל. ופי' זה הובא גם במג"א על שו"ע שם סק"י בשם המטה משה (סי' ר"צ) וסיים המג"א דפי' זה נכון. וגם בערוך השלחן שם סעיף ח' כתב כפירוש זה.

(יב) ובכף החיים (שם ס"ק כ"ז) פי' דבעה"ב רומז אל רז"ל שנתנה תורה להם רשות להורות כמ"ש ככל אשר יורוך, וכשיש פלוגתא יכול אדם להחמיר ולעשות ככ"ע כמ"ש במס' עירובין (זו). אבל להקל אינו יכול עד שיסכימו רוב הפוסקים, רוב בנין ורוב מנין כידוע, וז"ש כל מה שיאמר לך בעה"ב עשה ר"ל אם אתה עושה כל מה שיאמר לך בעה"ב ר"ל כדברי הכל עשה, חוץ מצא ר"ל לצאת מדבריהם ולהקל שזה אינו תלוי בדעתך עד שיסכימו הרוב עכ"ל.

(יג) ובדעת תורה מהמהרש"ם על שו"ע שם הביא בשם אביו זצ"ל שפי' עפ"מ"ש פסחים (פט:): בני חבורה כו' דבאין ידיו יפות ופי' שאינו ממזהר לאכול הרבה – רש"י אינו יכול לומר לו טול חלקך וצא. ע"כ.

(יד) הילקוט הגרשוני מביא בשם הגר"א (ז"ל) שהכוונה היא שלא יעשה האדם מאומה בביתו של בעה"ב כי אם ע"י אמירתו, חוץ מצא ר"ל בזה אין לו להמתין על אמירתו שיצא כי אם כאשר יבין שרצונו הוא שיצא אז יצא מיד בעצמו. ע"כ. וכן הובא באמרי פנחס, לרבי פנחס מקאריץ זצ"ל (אות ר"ל) בשם הרב דשפיטיווקא, ע"ש.

(טו) עוד פי' הביא הילקוט הגרשוני שם, דהנה אמרו חז"ל גדול העונה אמן יותר מן המברך (ברכות נג:). צ"א בגימטריא אמן, וזהו כוונתם כל מה שיאמר לך בעה"ב עשה חוץ – מצא, אם יאמר לך כי הוא יברך להוציא אותך ואתה תענה אחריו אמן לא תשמע לו רק תברך אתה בעצמך.

(טז) בראשית חכמה (שער – הקדושה פ' י"ז אות כ"א יעו"ש והביאו השל"ה בשער

האותיות אות ק' דף צ"ח ע"ב) מפרש בדרך המוסר הקב"ה נקרא בעה"ב של כל העולמות ואמר כל מה שיאמר לך בעה"ב – היינו הקב"ה עשה, חוץ מצא, אם יאמר לך צא ממחיצתי כמו שיצא הבת קול ואמרה שובו בנים שובבים חוץ מאחר (חגיגה ט"ו). מ"מ היה לו לאחר לעשות תשובה והיתה תשובתו מתקבלת שאין דבר עומד בפני התשובה אלא שרצו להכשילו שלא לעשות תשובה לפי שידע ריבונו וכיוון למרוד בו ע"כ. וכן בריש ספר אגרא דפרקא הביא פי' זה מהשל"ה וע"ש. וכן במשך חכמה עה"ת על הפסוק לא מות תמותון וגו' (בראשית ג' – ד') הביא פי' הנ"ל וכתב דכן פירשו המחברים – ע"ש.

יז) ובשו"ת מנחת אלעזר (מונקאטש) ח"ד סימן ל"א (ד"ה ועוד), העתיק פי' הנ"ל לענין אם יורדים גשמים בסוכה שאין לו לצאת לחוץ, דאף אם אינו מקבל שכר, אדרבה זהו מן השלימות. יעו"ש.

יח) בספר שיחת חולין החדש מביא שהרה"ק ר' שלמה מראדומסק התארח פעם אצל הרה"ק רבי ראובן הורוויץ אבדק"ק דעמביץ, ולעת סעודת צהרים כיבד הרבי מדעמביץ את הרבי מראדומסק שיטול את ידיו תחילה לסעודה וימאן הרבי מראדומסק באומרו דבעה"ב בוצע תחילה, ולכך יטול ג"כ ידיו תחילה, והרבי מדעמביץ אמר וקדשתו כתיב, ולכן הדין קדימה הוא לרבי מראדומסק שהוא כהן ויטול ידיו תחילה, כה התווכחו זה עם זה עד שבאחרונה ניצח הרבי מראדומסק, וטענתו דחו"ל אמרו כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא, וכוונתם דבכל דבר צריך האורח לשמוע לבעה"ב, אך אם הבעה"ב יצווה עליו דברים כאלה שמוציאין את האדם מן העולם בזה א"צ לשמוע לו – חוץ מצא, ואיתא באבות הקנאה והתאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם... ויטב הדבר בעיני הרבי מדעמביץ. עכ"ל.

ופירוש זה הובא גם בספר גן יוסף [להאון ר' יוסף פאצאנאווסקי זצ"ל] הוצאת מכון פרדס (עמוד ק"ד אות תנ"ו) בשם השפת אמת. ועוד הובא פי' זה בספר צמח דוד מרבי דוד זצוק"ל אב"ד דינאב הוצאת שפתי צדיק (עמוד רס"ג). וועל פי' זה יש להעיר דבתוס' פסחים (פ"ו): בד"ה אין מסרבין לגדול כו' כתבו דכל מה שיאמר לך בעה"ב עשה היינו "אפילו בדבר גסות ושררה" – יש לשמוע בקולו (ע"ש) [והובא גם במ"ב שם ס"ק ט"ז בשם תוס']. ויש ליישב ודו"ק.

יט) ראיתי בעלון עלים לתרופה (גליון ק"ב), שהביאו שיש שפי' דסוכה גימטריא צ"א וזהו כל מה שיאמר לך בעה"ב היינו היצה"ר עשה חוץ מצ"א עשה עכ"פ חוץ לסוכה שעכ"פ בסוכה לא יעשה שום חטא ועון. ע"כ. ויש להוסיף, שוודאי גם חוץ לסוכה אסור לעשות עבירות, אלא הכוונה על חטא כמו דברים בטלים וכדו' שיוזר ביותר כשהוא נמצא בסוכה, ודו"ק.

כ) בספר שלחן הטהור [להרה"ק משומרי אמונים זצוק"ל] הוצאת מכון תש"א שנת תשכ"ו – תשנ"ט (עמוד קלה): פי' ע"פ מה דכתיב (מ"א – כ"ב – כ"א – כ"ב) ויצא הרוח ויעמוד לפני ה' ויאמר אני אפתנו ויאמר ה' אליו במה ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאיו ויאמר תפתה וגם תוכל צא וגו' ואמרו רז"ל (סנהדרין קב): מאי צא צא ממחיצתי משום דובר שקרים לא יכון לנגד עיני ורואים מזה דתיבת צא רומז לענין של שקר שיוצא אז ממחיצת הקדושה ח"ו משום דובר שקרים וכו', וע"ז רמזו חז"ל כל מה שיאמר לך בעה"ב עשה חוץ מצא ממחיצת הקדושה חלילה וכפי' זה פי' גם בעיון יעקב על עין יעקב בפסחים שם. וע"ש. וכן פי' בברכת אברהם (מרבי אברהם אביש זצ"ל) הובא בשו"ע הוצאת מכון ירושלים, בסופו, קובץ מפרשים מכת"י – על שו"ע או"ח שם ע"ש באריכות. שכן חוץ מצ"א נוטריקון צא חוץ

ממחיצתך ובזה לא ישמע לבעה"ב להתנהג באיזה שקר ח"ו וגם אם בעה"ב ואשתו מתלוצצים או מדברים לשה"ר וכדומה ומה שכתב וכדומה נראה דר"ל כת חניפים דזה גם מד' כתות שאינם מקבלים פני השכינה וכמו שמסיים בסמוך, וק"ל. לא יסייע עמהם כי זה ג"כ נכלל בכלל צא כי ד' כתות הללו אינם מקבלים פני השכינה (סנהדרין קג.) "ויוצאים" מחוץ למחיצת הקדושה עכתדה"ק. וע"ש עוד באריכות.

כא) עוד פי' שם, "מצא" עולה מספר קל"א, כמספר "סמאל", דהיינו אם יאמר לו בעה"ב לעשות איזה חטא שזה מהיצה"ר אל ישמע לו.

כב) עוד פי' שם דקאי על ע"ז דנקרא צא (ישעיה ל, כב) תזרם כמו דוה צא תאמר לו ויש להוסיף מאמר הגמרא (שבת פב:): על פסוק הנ"ל "צא" תאמר לו הכנס אל תאמר לו, וע"ש עוד.

כג) בספר אמרי פינחס (מרבי פינחס מקוריץ זצ"ל), (אות רל"א) הביא בשם הר"ר זוסיא, כל מה שיאמר לך בעה"ב עשה וכו' עשה את שלך ואל תשגיה, חוץ מצא תציית לו, כי אם לא, ידחה אותך מביתך, ע"כ.